

РЕШЕНИЕ

№ 12576

гр. София, 22.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 27.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3429** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалба от 28.03.2024г. на А. А. У. ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. К. САК, срещу Решение №4380/18.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и в съдебно заседание са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на чл.59 АПК. Твърди се, че в Решението на Председателя на ДАБ са посочени бланкетни фактически основания и актът е немотивиран, изложените мотиви са взаимно противоречиви, като не са обсъдени изложените от жалбоподателя данни в бежанската му история и обстановката в страната му на произход. В жалбата се сочи, че постановеният акт е в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ, както и чл.6а ЗУБ. Твърди се, че административният орган не е обсъдил нарушени ли са правата на жалбоподателя по Конвенцията за правата на детето, като не са спазени и правилата, установени в Закона за закрила на детето. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния закон. Счита, че със самоволното напускане на мястото на настаняване и промяната на адреса на жалбоподателя, без той да уведоми ДАБ за това, е отпаднал интереса му,

още повече и самото му интервю той е заявил, че иска да отиде в Германия. Моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди решението като правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган на ДАБ при МС.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че А. А. У. е подал молба за международна закрила вх. №15274/17.21.2023г. по описа на ДАБ.

Във връзка с подадената молба е съставен Регистрационен лист с рег. № 15274/17.11.2023 г., съдържащ данни на жалбоподателя /л.68/.

НА 17.11.2023г. е изготвен формуляр за бърза оценка на най-добрия интерес за закрила на детето /л.46/, като по време на разговора със социалния работник са изяснени самоличността на лицето, семейството му, което е посочил, че е в Германия, А. А. У. е посочил, че иска да се събере със семейството си, като е преценено, че той е ориентиран за време, място и събитийност и е здрав и спокоен.

На 12.23.2024г. в ДАБ е постъпило становище от ДАНС, че не възразява да бъде предоставена закрила на А. А. У., в случай, че отговоря на условията на ЗУБ /л.28/.

На 05.12.2023г. е проведено интервю с А. А. У., за което е съставен протокол /л.38 и сл. от делото/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че няма документи за самоличност, роден е в Л., посочил е, че има сирийско гражданство, „не е живял в С., през юли 2023г. е напуснал е Л. като е заминал за С., където живял с леля си и през Турция нелегално преминал в България. Твърди, че баща му със семейството му е напуснало Л. и сега е в Германия, но той не е заминал с тях, защото нямало достатъчно средства. Посочил е, че баща му е женен за леля му и нея и техните деца е в Германия, а майка му е в Л. и А. У. иска да се събере с нея в Германия и е съгласен да се събере с нея в България. Заявил, е че е бил задържан за 25 дни при опита му да напусне страната от Л. в С.. Като причини за напускане на Л. е посочил „икономически проблеми и няма бъдеще“, отделно от това „там има и военни действия заради ситуацията с И. и Газа, не може да живее в Х., защото като навърши 18 години трябва да отиде в армията и може да умре. Счита, че ако се върне в Л. няма да му се случи нищо, но няма да живее много добре. Като искане от българската държава е заявил, че иска да стигне до Германия.

По делото са приложени няколко докладни записки, видно от които жалбоподателят самоволно е напуснал общежитието на РПЦ –С., [улица] и от 05.01.2024г е в неизвестност като е обявен за общодържавно издирване, но към момента на произнасяне на административния орган с оспорваното решение, както и към датата на последното съдебно заседание по делото, А. У. не е установен.

За преценката за основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.23 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната общественно-политическа обстановка в Сирийска арабска република към 16.01.2024г. В същата е посочено, че е налице нестабилна ситуация със сигурността в района, в който действат въоръжени терористични групи, като се извършват нарушения на правата на човека и политическите права и гражданските свободи в С. са сериозно компрометирани.

След насрочване на делото, ответникът е представил и справка на дирекция

"Международна дейност" в ДАБ при МС /л.86 и сл. от делото/ относно Република Л. към 02.04.2024г., в която е посочено, че Л. е в остра политическа и икономическа криза от 2019г. Посочено е, че условията на човешките права са се влошили от 2023г насам.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане от жалбоподателя на страната по произход-Л., и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. Посочено е, че при произнасяне от страна на административния орган е взето предвид, че представената от жалбоподателя лична история е противоречива и непълна, като е заявил гражданство С., но не са му известни общоизвестни за страната факти. В решението е посочено, че липсва риск за живота и свободата на жалбоподателя в държавата му по произход, както и данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Същият не е направил изявления за преследване, като липсва „преследване“ по чл.8 ал.4 ЗУБ, свързано с нарушение на основите права на човека. В оспорваното решение е посочено, че кандидатът не сочи други релевантни причини-не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в Л. и в С., нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини, като е посочено, че мотивите за напускане на страната му са от личен и икономически характер. Отбелязано е изрично, че А. А. У. е подал молба за международна закрила едва след задържането му Република България и след това на два пъти самоволно е напуснал центъра за настаняване и е в неизвестност от 05.01.2024г.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.1 и т.2 ЗУБ, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства. Не се установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на С., самият жалбоподател не излага подобни твърдения. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложени и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, като изводите в тази насока са обосновани с решение на СЕС по дело С-465/07.

Относно възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е посочено в решението, че към момента на издаване на оспорваното решение не може да се направи извод, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война.

Обсъден е чл.6а ЗУБ за най-добрия интерес на детето, като е посочено, че преценката се извършва в съответствие със Закона за закрила на детето като за А. А. У. е определен социален работник.

В заключение е направен извод, че за А. А. У. не съществува риска за сигурността му на територията на Л., където е пребивавал през целия си живот и връщайки се в Л., той няма да бъде лишен от неговата идентичност и ще може да поддържа взаимоотношения с майка си, която по негови данни все още живее там. Изрично е обсъден и факта, че на два пъти жалбоподателят е напуснал самоволно центъра за

настаняване, което може да бъде разгледано като проява на незаинтересованост и бездействие от страна на търсещия международна закрила. Посочено е, че причината за напускането му на Л. и С. е желанието му да стигне до З. Европа, като не е имало опасност за живота и сигурността му и за А. А. У. не съществува реална опасност от тежки посегателства, той не се позовава на причини от хуманитарен характер и не е заявил член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в България, поради което искането му е неоснователно.

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства, посочени при изясняване на фактическата обстановка по делото.

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1, т.1 ЗУБ.

Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справката на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно С..

В жалбата се сочи, че в решението на Председателя на ДАБ са посочени бланкетни фактически основания и актът е немотивиран, изложените мотиви са взаимно противоречиви, като не са обсъдени изложените от жалбоподателя данни в бежанската му история и обстановката в страната му на произход. В жалбата се сочи, че постановеният акт е в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на ситуацията в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Относно твърденията в жалбата, че не е обсъден чл.ба ЗУБ и нарушени ли са правата на жалбоподателя по Конвенцията за правата на детето и Закона за закрила детето, следва да бъде отбелязано, че в оспорваното решение административният орган е осъдил ясно и конкретно чл.ба ЗУБ и изискванията на Закона за закрила на детето и в тази връзка на жалбоподателя му е определен социален работник, с който е проведен разговор, протоколиран по делото, поради което съдът счита, че възраженията в тази насока са неоснователни.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю мотиви, настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност,

принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. По делото жалбоподателят не твърди, респ. не са ангажирани никакви доказателства, че жалбоподателят е бил заплашван в Л. и/или в С.. Ето защо следва да се приеме, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо А. А. У. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в С., нито в Л..

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е напуснал Л. и след това С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на гражданско лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на гражданско лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Поради изложеното, с оспореното решение законосъобразно е отказано предоставяне на международна закрила. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 28.03.2024г. на А. А. У. ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение №4380/18.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: